

lade, og gaae over til et Forslag, som er stillet af endeel af Udvalgets Medlemmer, hvoriblandt jeg selv. Det er det Forslag, som gaaer ud paa, at Statskassens Tilskud til Seminariefonden skulde bortfalde, Summen 7,625 Rd. skulde udgaae. Jeg er i det Hele taget en Modstander af, at disse Institutioner med særegne Fonds ere opførte paa Finantsloven; men det forekommer mig dog, at de af dem, der først bør forsvinde, ere de, der alene skyldes deres Opløst til selve Statsindtægter eller til Indtægter, som de have havt i Genhold til Lovgivningsbestemmelser. Dette er Tilfældet med Seminariefonden; den har sine Capitaler fra Indtægter, der ere ydede til den i Genhold til Lovbestemmelser. Her er ikke dette blandede Forhold, som der er ved andre Instituter med særegne Fonds, at der har været henlagt private Gaver til Institutet, hvilke man er nødt til at behandle paa en anden Maade end rene Statsstilskud. Min Mening er, at vi i denne Session, hvor der truer os en særegen eller overordentlig Skat, skulde borttage alle unødvendige Statsstilskud til Institutioner, som ere istand til selv at bære deres Udgifter i indeværende Aar. Men der er endnu en Grund, hvorfor jeg mener, at man meget lettere vil kunne gaae ind paa at borttage dette Statsstilskud, end man under andre Forhold vilde kunne gjøre det, og det er den, at der foruden Statsstilskudet bliver givet et meget betydeligere Tilskud til Fonden fra et andet Institut med særegne Fonds, nemlig Sorø Academi, idet Sorø Academi dækker Underbalancen, noget over 41,000 Rd. Det er forekommet mig, at man kunde enten lade Sorø Academi udrede det Plus af de noget over 7,000 Rd. til, eller ogsaa kunde man lade det hele Beløb af Underbalancen dække af Fondens Capital, og kun forsaavidt dette ikke skulde kunne skee, lade Sorø Academi udrede Resten. Det er disse Betragtninger, som have ledet mig, forsaavidt jeg har tiltraadt dette Forslag. Jeg skal ikke opholde Thinget videre med denne Sag, idet jeg jo altid, naar vi have hørt den høitærede Minister, vil finde Leilighed til yderligere at omtale, hvad der kan være fornødent. Jeg skal saaledes tillade mig at foreslaae, at vi

stryge dette unødvendige Tilskud til Seminariefonden.

Barfod: Det er første Gang under nærværende Rigsdagsamling, at jeg tager Ordet, og paa Grund af mange Omstændigheder vilde jeg ogsaa helst have undladt at gjøre det idag, dersom jeg havde kunnet forsvare det for min Samvittighed, men det har jeg ikke troet at kunne. Jeg skal da begynde med at prise det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 5te Valgkreds (B. Christensen). Hans Forslag er ærligt og consequent; han vil slaa Theatret ihjel, og han vil gjøre det paa een gang; han vil ikke seigpine det, han vil ikke have, at det skal overleve sig selv, og komme til at staae som en Masse, en Larve af sig selv, uhyggelig for Alle at see paa; han vil ogsaa gjøre det strax, og skal det skee, hvorfor da ikke ligesaa godt idag som imorgen, thi de, hvem det kommer til at gaae ud over, og de, som have med det at gjøre, have da meget længere Tid til at forberede sig derpaa. Længere kan jeg dog heller ikke følge ham, og længere kan jeg heller ikke prise ham. Han mener, at Theatret ikke har den store Betydning for Folkedannelsen, som man har villet tillægge det, men at det nærmest er til Fornøielse for de saakaldte Dannede, for de heldigere Stillede, for Kjøbenhavnerne; derfor skal ikke hele Landet staae til Theatret. Jeg er imidlertid overbevist om, at hans Opfattelse af Theatret er fuldstændig vrang, og naar jeg udtaler dette, tør det maaskee være mig tilladt at gjøre den personlige Bemærkning, — d. t. ærede Medlem talte om Fornøielse, — at jeg ikke taler for min egen Fornøielses Skyld. I de sidste 30 Aar have Forholdene ført det med sig, at jeg yderst sjældent har været i Theatret, og da man sidste Gang fik mig lokket derhen, — det kan vel være en halvandet Aar eller 7 Fjerdingaar siden, — fik jeg Plads paa første Bænk i 2det Parquet, men da jeg gik derfra, havde jeg ikke vidst, hvad Sprog der blev talt, naar jeg ikke havde vidst, at jeg var i et Kjøbenhavnsk Theater. Jeg mener altsaa, at jeg ikke skal blive fristet til at gaae der en anden Gang, og jeg taler altsaa ikke for min egen Fornøielses